

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci **žalobkyně: M. D.**, bytem X proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 19. 3. 2015, č. j. 555 405 0986/315-IZA, o starobní důchod, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2015, č. j. 555 405 0986/315-IZA a rozhodnutí žalované ze dne 2. 3. 2015, č. j. 555 405 0986, s e z r u š u j í a věc s e v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím ze dne 2. 3. 2015 č. j. 555 405 0986 přiznala žalobkyni od 5. 4. 2015 starobní důchod podle § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zdp) ve výši 7 999 Kč měsíčně. Spolu s vypláceným vdovským důchodem ve výši 2 571 Kč měsíčně žalobkyni náleží částka 10 570 Kč měsíčně. Nedílnou součástí rozhodnutí je osobní list důchodového pojištění ze dne 17. 2. 2015 s uvedením dob pojištění. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně námitky.

Rozhodnutím ze dne 19. 3. 2015, č. j. 5554050986/315-IZA žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí žalované ze dne 2. 3. 2015. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že důchodový věk žalobkyně činí v souladu s ustanovením § 32 odst. 2 zdp 60 let, kterého žalobkyně dosáhne dne 5. 4. 2015. Žalobkyně splnila i podmínku potřebné doby pojištění 31 let, neboť získala celkem 37 roků a 229 dnů pojištění. K námitkám žalobkyně, která žádala zohlednění doby od 1. 1. 1996 do 30. 4. 2003, kdy byla zaměstnána ve společnosti Izabela, spol. s r.o., se sídlem Smetanova 280, Tanvald (dále také jen „společnost Izabela“) žalovaná uvedla, že dne 9. 1. 2015 Okresní správa sociálního zabezpečení Jičín zahájila řízení podle § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, neboť nebylo prokázáno dodržení postupů upravených v ust. § 39 odst. 2 cit. zákona ze strany zaměstnavatele žalobkyně (*podle citovaného ustanovení okresní správy sociálního zabezpečení mohou převzít plnění některých úkolů spojených s prováděním důchodového pojištění zaměstnanců zaměstnavatelů, kteří neplní povinnosti při provádění důchodového pojištění*). V uvedeném řízení Okresní správa sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) prověřila žalobkyní předložené doklady: potvrzení o zaměstnání od 11. 1. 1993 do 30. 4. 2003, platový výměr a registraci údajů od VZP ČR od 11. 1. 1993 do 30. 4. 2003, z čehož je dle žalované zřejmé, že pracovní poměr žalobkyně trval v období od 11. 1. 1993 do 30. 4. 2003. OSSZ v souladu s ust. § 6 odst. 4 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb. vyhotovila evidenční list důchodového pojištění žalobkyně (dále také jen „ELDP“) za období od 1. 6. 1998 do 30. 6. 1998, od 1. 4. 1999 do 30. 4. 1999 a od 1. 10. 2002 do 31. 12. 2002, kdy byly žalobkyni vypláceny nemocenské dávky. Za uvedená období se však nepodařilo zjistit výši vyměřovacích základů, proto jsou v osobním listu důchodového pojištění ze dne 17. 2. 2015 uvedeny jako doby vyloučené. V ostatních obdobích od 1. 1. 1996 do 30. 4. 2003 mezi dobami pobírání nemocenských dávek se dle žalované nepodařilo prokázat splnění podmínek ust. § 8 a § 11 odst. 2 zdp (tj. skutečný výkon výdělečné činnosti, zúčtování vyměřovacího základu, pobírání dávek nemocenského pojištění), a proto nemohl být za tato období vyhotoven ELDP. Žalovaná dále ocitovala ustanovení § 5 odst. 1 písm. a), § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 2 a § 16 odst. 4 věty druhé písm. a) zdp se závěrem, že dobu pojištění po 31. 12. 1995 lze pro účely důchodového pojištění hodnotit pouze na základě evidenčního listu. V případě žalobkyně se nepodařilo prokázat, zda doby od 1. 1. 1996 do 30. 4. 2003 mezi výše uvedenými dobami pobírání nemocenských dávek, jsou dobami pojištění ve smyslu citovaných ustanovení zdp, proto nemohl být ELDP vyhotoven a nelze uvedené doby hodnotit jako dobu pojištění ani jako dobu vyloučenou. Žalovaná dále vysvětlila výpočet výše starobního důchodu dle příslušných ustanovení zdp (strana 3-4 napadeného rozhodnutí).

Žalobkyně se žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2015, které považuje za nesprávné. Stejně jako v námitkách zopakovala, že jí žalovaná nezapočetla veškerou odpracovanou dobu ve firmě Izabela, kde pracovala od 11. 1. 1993 do 30. 4. 2003 (žádá započtení doby od 1. 1. 1996 do 30. 4. 2003), a tím došlo k nesprávnému výpočtu jejího starobního důchodu. Tuto skutečnost doložila pracovní smlouvou, platovým výměrem, originálem potvrzení o zaměstnání, výpovědi ze strany zaměstnavatele, registračními údaji od VZP ČR o potvrzení zaměstnání od 11. 1. 1993 do 30. 4. 2003 u zaměstnavatele Izabela, spol. s r.o., (uvedené v kopii doložila i k žalobě). Vzhledem k absenci dokladů již zaniklé firmy Izabela v žádosti o starobní důchod žádala, aby jí chybějící doba byla započtena jako doba vyloučená. Čestně prohlásila, že ve firmě Izabela pracovala po celou výše

uvedenou dobu a její pracovní poměr zakládal účast na pojištění po celé uvedené období. Uvedenou skutečnost mohou potvrdit i její spolupracovnice, kterým byl starobní důchod za výše uvedenou dobu přiznán v plné výši. Žalované rovněž zaslala jako novou skutečnost kopii výplatní pásky za měsíc duben 2003.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že výše důchodu závisí na získané době pojištění a na výši dosaženého osobního vyměřovacího základu. Žalovaná vycházela při výpočtu starobního důchodu podle ELDP založených v její evidenci a podle dokladů, které ji byly předloženy k žádosti o starobní důchod. Při stanovení výše starobního důchodu proto hodnotila pouze dobu prokázanou. Žalovaná opětovně citovala rozhodná ustanovení zdp [§ 5 odst. 1 písm. a), § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 2 (viz níže) a § 16 odst. 4 věty druhé písm. a), podle kterého *„vyloučenými dobami jsou po 31. 12. 1995, pokud se nekryjí s dobou účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. e), dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, dobou pojištění podle § 11 odst. 1 písm. b), nebo dobou, za kterou náležely náhrady uvedené v odstavci 3 větě čtvrté, doby a) dočasné pracovní neschopnosti, kterou si pojištěnec nezpůsobil úmyslně, pokud dočasná pracovní neschopnost vznikla nejpozději v poslední den ochranné lhůty podle zvláštního právního předpisu, doby karantény nařízené podle zvláštního právního předpisu,, doby, po kterou trvala potřeba ošetřování nebo péče o dítě ve věku do 10 let nebo jiného člena domácnosti podle zvláštního právního předpisu), nejde-li o osoby, které nemají nárok na ošetřovné, nejvýše však v rozsahu prvních 9 kalendářních dnů potřeby ošetřování nebo péče, popřípadě prvních 16 kalendářních dnů, jde-li o osamělého zaměstnance, který má v péči aspoň jedno dítě ve věku do 16 let, které neukončilo povinnou školní docházku, a doby před porodem, po kterou nebyla vykonávána výdělečná činnost z důvodu těhotenství, nejdříve však od začátku osmého týdne před očekávaným dnem porodu do dne, který bezprostředně předcházel dni porodu.] a nezbytnost hodnocení doby pojištění na základě evidenčního listu. Vysvětlila, že do roku 2003 vedl každý zaměstnavatel evidenční list po celou dobu trvání pracovního poměru a ČSSZ ho odeslal až po jeho skončení. Protože žalobkyně neprokázala skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda doby u společnosti Izabela od 1. 1. 1996 do 31. 5. 1998, od 1. 7. 1998 do 31. 3. 1999, od 1. 5. 1999 do 30. 9. 2002 a od 1. 1. 2003 do 30. 4. 2003, jsou dobami pojištění ve smyslu výše uvedených ustanovení, nemohl být evidenční list vyhotoven, a proto nelze uvedenou dobu hodnotit jako dobu pojištění ani jako dobu vyloučenou. Setrvala na správnosti napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Pro úplnost doplnila, že na základě žalobkyní doložených nových skutečností, prokazujících dobu pojištění (zaměstnání) od 1. 4. 2003 do 30. 4. 2003 ve společnosti Izabela, žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 7. 2015 žalobkyni dodatečně zhodnotila tuto prokázanou dobu pojištění. Žalovaná se pak nebrání rozhodnout o výši starobního důchodu znovu, bude-li prokázána další chybějící doba pojištění.*

V replice na vyjádření žalované žalobkyně setrvala na podané žalobě, zopakovala, že nemůže za nezodpovědný přístup jejího bývalého zaměstnavatele, který zaměstnancům předal pouze potvrzení o zaměstnání. Doby trvání pracovního poměru pravdivě doložila výše uvedenými listinami. Ví o tom, že na základě stejných dokumentů byl mnoha jejím bývalým spolupracovnicím starobní důchod přiznán, některé se stejně jako ona musejí svého nároku domáhat soudní cestou. Domnívá se, že žalovaná by měla za stejných podmínek a dle stejných dokumentů rozhodovat

pro všechny stejně. Doložila čestné prohlášení dvou svědků, jejich bývalých spolupracovnic, kterým byl starobní důchod přiznán.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalobu projednal při jednání.

V přezkumném řízení soud provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, který ohledně žalobkyně vede žalovaná a z něho zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Žalobkyně uplatnila dne 19. 1. 2015 prostřednictvím OSSZ Jičín žádost o starobní důchod s žádostí o přiznání této dávky od 5. 4. 2015. Prvoinstančním rozhodnutím žalované ze dne dne 2. 3. 2015 byl žalobkyni starobní důchod přiznán. Výše starobního důchodu byla stanovena za 37 roků pojištění z osobního vyměřovacího základu stanoveného za roky 1986-2014 ve výši procentní výměry 5 599 Kč měsíčně a základní výměry 2 400 Kč měsíčně, celkem 7 999 Kč měsíčně, spolu s vdovským důchodem 2 571 činí 10 570 Kč měsíčně. Z osobního listu důchodového pojištění ze dne 17. 2. 2015 soud ověřil skutečnosti uvedené shora, tedy, že z žalobkyní sporované doby pojištění od 1. 1. 1996 do 30. 4. 2003 jí byla započtena toliko doba pobírání nemocenských dávek v letech 1998, 1999 a 2002, celkem 152 dnů, a to jako doba vyloučená (viz výše).

Svědce V. K. ve svém čestném prohlášení ze dne 25. 9. 2015 (na předepsaném formuláři ČSSZ s úředně ověřeným podpisem) uvedla, že ve společnosti Izabela pracovala od 16. 10. 1993 do 30. 10. 2003 jako mistrová stříhárny. Potvrdila, že ve stejné době tam pracovala i žalobkyně jako šička na vývojovém pracovišti (šití a úprava vzorků pro výrobu) na základě pracovní smlouvy, její měsíční příjem byl v rozmezí od 6 000 Kč do 10 000 Kč, přesnou výši příjmů nezná. Žádné doklady již nemá, jsou uloženy v jejím spise u ČSSZ. Stejně skutečnosti potvrdila i svědkyně I. F., která ve společnosti Izabela pracovala od 11. 1. 1993 do 31. 10. 2003.

Při jednání soudu žalobkyně potvrdila, že obě svědkyně, které uvedla a předložila jejich čestná prohlášení, pobírají starobní důchod s tím, že jim uvedená sporná doba pojištění byla zhodnocena v plném rozsahu. Doplnila, že stejně jako v jejím případě nebyly k dispozici evidenční listy důchodového pojištění. Může jmenovat i další spolupracovnice, které již pobírají starobní důchod. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení s tím, aby jí spornou dobu zhodnotila jako dobu vyloučenou. Náklady řízení nežádala.

Pověřená pracovnice žalované upozornila na skutečnost, že dle evidence ČSSZ svědkyně V. K. pracovala ve společnosti Izabela od 15. 11. 1993, zatímco žalobkyně od 11. 1. 1993, a pokud tedy žalobkyně žádá zhodnocení doby pojištění od 11. 1. 1993 do 30. 4. 2003, nelze použít svědectví této svědkyně, a tím tedy není naplněno ustanovení § 85 odst. 5 zák. č. 582/1991 Sb. Žalobkyně by musela doložit svědectví jiné svědkyně, postačí, pokud bude předloženo přímo ČSSZ. Žalobkyně sdělila, že svědectví jiné svědkyně může bez problémů doložit.

Pověřená pracovnice žalované navrhla zamítnutí žaloby, náklady řízení nežádala.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Předmětem projednávané věci je posouzení, zda doba zaměstnání žalobkyně v období od 1. 1. 1996 do 30. 4. 2003 s výjimkou již zhodnocené doby tří pracovních neschopností v letech 1998, 1999 a 2002 u zaměstnavatele společnosti Izabela, spol. s r.o., byla dobou pojištění ve smyslu ustanovení § 11 zákona o důchodovém pojištění.

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zdp jsou pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastní zaměstnanci v pracovním poměru.

Podle § 8 odst. 1 zdp jsou osoby uvedené v § 5 odst. 1 písm. a) zdp účastny pojištění podle tohoto zákona, pokud jsou účastny nemocenského pojištění podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 11 odst. 1 písm. a) zdp je dobou pojištění po 31. prosinci 1995 doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až l), v) až x) a § 5 odst. 2 a 3, za kterou bylo v České republice zapláceno pojistné. Podle § 11 odst. 2 zdp se za dobu pojištění uvedenou v odstavci 1 písm. a) u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až t) a v § 5 odst. 4 nepovažuje kalendářní měsíc, ve kterém nebyly dosaženy příjmy započitatelné do vyměřovacího základu pojištěnce proto, že tyto osoby nevykonávaly činnost zakládající účast na pojištění, pokud nešlo o omluvné důvody; za omluvné důvody se považují skutečnosti uvedené v § 16 odst. 4 větě druhé písm. a). Podmínka zaplacení pojistného uvedená v odstavci 1 písm. a) se považuje za splněnou v případě, kdy zaměstnavatel pojistné na pojištění neodvedl, ačkoliv byl povinen toto pojistné odvést, pokud se dále nestanoví jinak.

Žalovaná učinila nesporným **trvání pracovního poměru žalobkyně v době od 11. 1. 1993 do 30. 4. 2003** u zaměstnavatele - společnosti Izabela spol. s r.o., uznala i dobu prokázaných dočasných pracovních neschopností v letech 1998, 1999 a 2002, a tuto dobu v rozsahu 152 dnů zhodnotila jako dobu vyloučenou (ve smyslu ust. § 16 odst. 4 věty druhé písm. a) zdp).

Žalobkyně žádala, aby jí sporná doba pojištění (od 1. 1. 1996 do 30. 4. 2003 mezi dobami pobírání nemocenských dávek) byla zhodnocena **jako doba vyloučená**.

Krajský soud konstatuje, že na projednávanou věc lze aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č.j. 3 Ads 19/2014-26, v němž se jedná o skutkově obdobnou věc (prokazování doby pojištění při absenci ELDP), v části zabývající se dobou vyloučenou.

Z výše citovaných ustanovení plyne, že zaměstnanec v pracovním poměru je účasten důchodového pojištění při splnění podmínek stanovených zákonem o důchodovém pojištění, pokud je účasten pojištění nemocenského [§ 5 odst. 1 písm. a) a § 8 odst. 1 zdp], přitom je povinným poplatníkem nemocenského pojištění podle § 2 písm. a) a § 5 písm. a), bod 1 a § 6 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, které za něj odvádí dle § 8 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na

sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti zaměstnavatel.

Dobou pojištění, jde-li o zaměstnance v pracovním poměru, je pro účely důchodového pojištění především doba, za kterou je zaplacen pojištění (§ 11 odst. 1, písm. a) zdp); podmínka zaplacení pojištění je však splněna i tehdy, nebylo-li pojištění zaměstnavatelem odvedeno, ačkoliv k tomu byl povinen (§ 11 odst. 2, věta druhá zdp).

Nepřetržité trvání pracovního poměru žalobkyně v době od 11. 1. 1993 do 30. 4. 2003 nebylo v řízení sporným. Pracovní poměr za období od 11. 1. 1993 do 31. 12. 1995 byl podle dříve platných právních předpisů žalovanou zhodnocen jako doba zaměstnání. Po účinnosti zákona o důchodovém pojištění (od 1. 1. 1996) již žalovaná dobu trvání pracovního poměru žalobkyně u stejného zaměstnavatele po 1. 1. 1996 až do jeho skončení, nezapočetla, vyjma doby tří pracovních neschopností v letech 1998, 1999 a 2002, kterou uznala jako dobu pojištění, a to jako dobu vyloučenou.

NSS ve výše citovaném rozsudku uvedl: „Krajský soud se nevypořádal se skutečností, proč z provedených důkazů nelze usuzovat na účast stěžovatelky na nemocenském (a tedy i důchodovém) pojištění i v době před, mezi a po dobách pracovní neschopnosti, když pracovní poměr stěžovatelky trval nepřetržitě v době od 1. 11. 1995 do 17. 5. 2000 a přitom doba dvou pracovních neschopností v letech 1999 a 2000 byla stěžovatelce jako doba pojištění uznána. Nejvyšší správní soud má za to, že skutečnosti, které vyplynuly z výše uvedených důkazů, ve svém celku a ve vzájemných souvislostech nesporně svědčí ve prospěch závěru, že stěžovatelka byla ve sporné době poplatníkem nemocenského pojištění a v důsledku toho byla účastna i pojištění důchodového, tedy, že celá doba trvání jejího pracovního poměru u L. T. je dobou pojištění dle § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění....Podle Nejvyššího správního soudu není možno dospět k závěru o neprokázání doby pojištění pro účely důchodového pojištění (jak to učinil krajský soud a před ním i žalovaná) jen proto, že nejsou k dispozici evidenční listy...“

Stejné skutkové okolnosti nastaly i v projednávaném případě.

K prokázání doby pojištění lze podle § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., použít čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod, nelze-li tuto dobu prokázat jinak.

NSS v citovaném rozsudku dále uvedl, že „Samotná skutečnost, že není k dispozici konkrétní výše příjmů stěžovatelky za každý kalendářní měsíc trvání jejího pracovního poměru (především ve sporné době), ještě neopodstatňuje závěr, že tato doba není dobou pojištění pro účely důchodového pojištění. K prokázání sporné doby jako doby pojištění bylo při absenci evidenčních listů možno v řízení před žalovanou postupovat podle § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb.“

Žalobkyně v řízení před krajským soudem splnila podmínky citovaného ustanovení a doložila čestné prohlášení dvou svědků a své čestné prohlášení o sporné době pojištění. V intencích závěrů citovaného rozsudku NSS lze uzavřít, že žalobkyně v daném řízení prokázala, že po celou spornou dobu vykonávala činnost zakládající účast na pojištění v pracovním poměru u společnosti Izabela, spol. s r.o., po tuto dobu také dosahovala příjmy započitatelné do vyměřovacího základu, jak

potvrdily dvě svědkyně i žalobkyně ve svých čestných prohlášeních, i když přesná výše těchto příjmů v každém jednotlivém měsíci trvání pojištění nebyla v řízení před krajským soudem prokázána, ostatně na tom ani žalobkyně netrvala, neboť se domáhala toliko zhodnocení sporné doby jako doby vyloučené. Krajský soud konstatuje, že již žalovaná v řízení o námitkách měla dostatek relevantních podkladů pro úvahu o započtení období od 1. 1. 1996 do 30. 4. 2003 jako doby pojištění, mohla v součinnosti se žalobkyní (která učinila čestné prohlášení již v rámci podaných námitek) tyto podklady doplnit, a to právě čestnými prohlášeními dvou svědků a žalobkyně ve smyslu § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb. tak, aby tato doba, u níž bylo již v řízení před žalovanou pravděpodobné, že je dobou pojištění, byla tímto způsobem doložena a potvrzena. K námitce pověřené zástupkyně žalované při jednání dne 20. 5. 2016 soud konstatuje, že je možné použít i čestné prohlášení svědkyně V. K., neboť žalobkyně žádá zhodnocení doby až ode dne 1. 1. 1996 do 30. 4. 2003, když z celé doby trvání jejího pracovního poměru u zaměstnavatele Izabela spol. s r. o. jí doba od 11. 1. 1993 do 31. 12. 1995 byla uznána jako doba zaměstnání. Žalobkyně je však schopna doložit svědectví i jiné spolupracovnice, pokud na tom bude žalovaná trvat.

Ze závěrů citovaného rozsudku NSS lze dovodit, že na případ žalobkyně dopadá ustanovení § 16 odst. 4 věta druhá, **písm. c)** zákona o důchodovém pojištění, podle něhož *„vyloučenými dobami jsou po 31. prosinci 1995, pokud se nekryjí s dobou účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. e), dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, dobou pojištění podle § 11 odst. 1 písm. b), nebo dobou, za kterou náležely náhrady uvedené v odstavci 3 větě čtvrté a páté, doby po které pojištěnec byl poplatníkem pojistného na pojištění, nelze-li zjistit výši jeho vyměřovacích základů“*. NSS vysvětlil, že *„Právě pro případy, jaký nastal i u stěžovatelky, je použitelný § 16 odst. 4, písm. c) zákona o důchodovém pojištění, který dobu, po kterou byl pojištěnec poplatníkem pojistného na pojištění, aniž je současně možno zjistit výši vyměřovacích základů, považuje za dobu vyloučenou. Smyslem vyloučených dob je totiž zabránit rozmělnění výdělků, z nichž je stanoven vyměřovací základ tím, že by byly započteny i doby pojištění bez započitatelného příjmu, které by v konečném důsledku výši starobního důchodu snižovaly. Jde tak o případy, kdy určitá doba je dobou pojištění (§ 11 zákona o důchodovém pojištění), ale pro účely stanovení výše vyměřovacího základu, z něhož se výše starobního důchodu odvíjí, je dobou vyloučenou.“*

Krajský soud žalované připomíná, aby při svém rozhodování měla na paměti dodržování základních zásad činnosti správních orgánů, v daném případě ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který ukládá správnímu orgánu dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly důvodné pochybnosti. Z výpovědi žalobkyně a jí doložených čestných prohlášení svědků je přitom zřejmé a žalovaná to musí vědět ze své rozhodovací praxe, že jiným zaměstnankyním společnosti Izabela, které rovněž neměly evidenční listy (z důvodu stejného pochybení na straně zaměstnavatele) spornou dobu pojištění započítala v plné výši; tyto však o starobní důchod žádaly o několik let dříve než žalobkyně.

Není pochyb o tom, že žalovaná je seznámena se závěry zde citovaného rozsudku NSS č.j. 3 Ads 19/2014-26, neboť v tam projednávaném případě poté, co NSS zrušil rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí žaloby, tak i rozhodnutí žalované, nově

započetla stěžovatelce spornou dobu pojištění a provedla nový výpočet starobního důchodu. Žalovaná se přesto učiněnými závěry NSS k výkladu příslušných výše citovaných ustanovení zákona o důchodovém pojištění, které dopadají i na žalobkyni, neřídí.

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že v řízení před správním orgánem došlo k pochybení spočívajícím v nesprávném právním posouzení doby pojištění pro účely stanovení výše starobního důchodu, pro které krajskému soudu nezbylo, než zrušit napadené rozhodnutí žalované včetně rozhodnutí, které mu předcházelo (§ 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.). Současně soud vrací věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž žalovaná bude vycházet z výsledků zjištěných krajským soudem a citované judikatury NSS. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšná žalobkyně náklady řízení nežádala, proto bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku II. rozsudku uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 20. května 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně